

šwojej mlodošczi ten grunt k šwojej pschichodnej gluze sa-
ložysch. Woni se deje togo slego požedańa teje mlodošczi
hobijasch, a poznie, pschawne a bogabojasne se žywisch, ako
ten sčejje chwalby dostojny młozenž Dosep žynil jo, aby
gnadu namakali pla Boga a tych žlowekow, sa teju Pa-
woloweju huzbu na Timotheušu (2, 22): „Hobijaj se togo
slego požedańa teje mlodošczi, a stań sa pschawdoscžu,
wěru, luboscžu, sa měrom se wšchylnymi, kenz k tom Rnešu
se wołaju s žysteje hutschoby;“ a we kjarližu hordujo ta
młozina tak napominana:

Młozina luba! ty nazeja pschichodnej zaša: wotwoč tej hu-
šchy a wotraž se starego kwaša! Daj žem se wjasčž, Jesus, ten
kam zo schi pasčž; pschi Rom jo nimerne kšchaha.

Hopruij te wjašote, kšchabne a lubošne kwětki, hopruj sčej
možy a neglědaj wězej našlědki; hopruj je Tom, kenz jo twoj hob-
stawny dom; pschi Rom šu nimerne šwětki.

Jesus hobojsma sčej wojzki tak milne a šjawne. Młozina!
ty dejsch jog jaqnetko wostajsch hobsławne. Dobroschi dosež dajo
schi nebjaschi Wošžž; husnaj to, kwětł jog rědomne!

Jesusa požyisch, o dušcha, jo welika kšchabnosčž, nabožne k
nogam jom sejšesch jo nejlepšcha jasnosčž; ale ten rušcht a sčhy-
fen sachadny lušcht nej niz aš zartojška lašnosčž.

Gnadu pschi luzach nicht namožo lepej namakasch, aš ten
kenž młody jo huknuł se grěcham wotkakasch, a žynisch to, žož
Begu spodobne jo, tog nebžo negluka smakasch.

Sej! kaka žesčž a tež wjašele tomu se stańo, kotaryž wěrnny
wot mlodošczi pscheze wostańo. Kšchabne jo to, gaž muzny spo-
tejom žo a k šlědnem spanu se lańo.